KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

15. marts 1995 *

I sag T-6/95 R,

Cantine dei colli Berici coop. arl, Lonigo (Italien), ved advokat Ivone Cacciavillani, Venedig, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Eugenio de March, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alberto Dal Ferro, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 1, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 3151/94 af 21. december 1994 om en senere undta-

* Processprog: italiensk.

gelsesbestemmelse for produktionsåret 1993/1994 om producenters levering af bordvin til obligatorisk destillation (EFT L 332, s. 32),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

1 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 19. januar 1995 har Cantine dei colli Berici coop. arl i medfør af artikel 173, stk. 4, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (herefter benævnt »EF-traktaten«) anlagt sag med påstand om annullation af artikel 1, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 3151/94 af 21. december 1994 om en senere undtagelsesbestemmelse for produktionsåret 1993/1994 om producenters levering af bordvin til obligatorisk destillation (EFT L 332, s. 32, herefter benævnt »forordning nr. 3151/94«) og enhver anden retsakt i forbindelse hermed og/eller forudsat heri, idet det desuden i henhold til nævnte traktats artikel 184 gøres gældende, at artikel 39, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 84, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 822/87«) og artikel 4, stk. 2, fjerde led, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 441/88 af 17. februar 1988 om gennemførelsesbestemmelser for obligatorisk destillation som omhandlet i artikel 39 i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 (EFT L 45, s. 15, herefter benævnt »forordning nr. 441/88«) er ulovlige.

2 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren endvidere i medfør af EF-traktatens artikel 185 fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 3151/94. Under retsmødet har sagsøgeren anmodet om, at den oprindelige påstand om foreløbige forholdsregler ændres, så sagsøgeren subsidiært blot påstår gennemførelsen af den nævnte bestemmelse udsat i det omfang, den begrænser forlængelsen af fristen til at levere bordvin til et destilleri til 140 dage for de producenter, der er underlagt obligatorisk destillation.

3 Kommissionen har indgivet skriftligt indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler den 26. januar 1995. Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 8. februar 1995 har den sagsøgte institution påstået hovedsagen afvist i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 1.

4 Under retsforhandlingerne vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler har parterne den 10. februar 1995 afgivet mundtlige forklaringer.

5 De retlige omstændigheder og de vigtigste faktiske forhold, der ligger til grund for denne sag, som de fremgår af parternes indlæg og mundtlige forklaringer under retsmødet, kan gengives som følger.

6 Sagsøgeren har anmodet om udsættelse af følgende bestemmelse som ændret ved berigtigelsen til forordning nr. 3151/94 offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 30. december 1994 (EFT L 341, s. 76):

»Uanset forordning (EF) nr. 343/94 og artikel 12, stk. 4, andet afsnit, og stk. 5, i forordning (EØF) nr. 441/88 kan de producenter, der er omhandlet af den i artikel 39 i forordning (EØF) nr. 822/87 omhandlede obligatoriske destillation, for

produktionsåret 1993/1994 endnu levere bordvin til destillerierne senest 140 dage efter den 11. september 1994 på følgende betingelser:

— opkøbspris for bordvin:	0,42 ECU/% vol./hl
— støtte til destilleriet:	ingen
— den pris, som interventionsorganet skal betale til destilleriet for råalkohol til obligatorisk levering:	0,75 ECU/% vol./hl«

7 Betingelserne for, hvornår producenter af bordvin er underlagt reglerne om obligatorisk destillation, defineres i generelle vendinger i artikel 39 i forordning nr. 822/87, hvis stk. 1, første afsnit, bestemmer:

»Når markedet for bordvin og vin egnet til fremstilling af bordvin i et produktionsår udviser en alvorlig uligevægt, besluttes det at foretage obligatorisk destillation af bordvin.«

8 Ifølge artikel 1, stk. 6, i forordning nr. 822/87, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1734/91 af 13. juni 1991 (EFT L 163, s. 6), forstås ved »produktionsåret« den periode, der begynder den 1. september hvert år og slutter den 31. august det følgende år.

9 Den 15. februar 1994 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 343/94 om iværksættelse af obligatorisk destillation som omhandlet i artikel 39 i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 og om undtagelse fra visse bestemmelser om destillationens gennemførelse for produktionsåret 1993/1994 (EFT L 44, s. 9, herefter benævnt »forordning nr. 343/94«).

10 I artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 343/94 fastlægges den mængde bordvin, der i alt skal destilleres i produktionsåret 1993/1994 til 18 200 000 hl for Fællesskabet som helhed. Artikel 1, stk. 3, bestemmer, at der i område 4 skal destilleres 12 150 000 hl. I medfør af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 441/88, som afgrænser de i artikel 39, stk. 3, i forordning nr. 822/87, omhandlede produktionsområder, svarer område 4 til Italien. I overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 39, stk. 4 og 5, i forordning nr. 822/87 fordeles den mængde, som skal destilleres, mellem de forskellige producenter af bordvin i hvert produktionsområde. For hver producent med destillationspligt er destillationsmængden lig med en procentdel af dennes produktion af bordvin, fastsat efter en tabel med gradvist stigende værdier, som udarbejdes på grundlag af udbytte pr. ha.

11 Artikel 12, stk. 4, i forordning nr. 441/88 bestemmer:

»Bordvin leveres senest:

— den 31. juli ved levering til et destilleri

— den 15. juli ved levering til en forarbejdningsvirksomhed, der tilsætter alkohol til vin, bestemt til destillation.

Levering kan fortsat finde sted senest 15 dage efter de nævnte datoer. I så fald nedsættes opkøbsprisen for de pågældende mængder med et beløb svarende til 50% af støtten i det pågældende produktionsår. Støtten og prisen for den alkohol, der fremstilles heraf og leveres til interventionsorganet, nedsættes med samme beløb.«

Ifølge artikel 12, stk. 5, kan destillation ikke finde sted efter udløbet af det pågældende produktionsår, dvs. den 31. august.

12 Den 29. april 1994 anlagde sagsøgeren sammen med 42 andre producenter fra Veneto-området sag ved Retten med påstand om annullation af bl.a. forordningsbestemmelser om obligatorisk destillation inden for vinsektoren i forordning nr. 343/94, artikel 1, stk. 3, fjerde led. Denne sag, der er registreret på Justitskontoret som sag T-183/94, er endnu ikke afgjort. Kommissionen har ligeledes under denne sag fremsat en formalitetsindsigelse i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 1. Den 24. maj 1994 begærede sagsøgerne gennemførelsen af de forordningsbestemmelser, som er omfattet af annullationssøgsmålet, udsat. Den 25. maj 1994 afsagde den nationale ret (Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio) på sagsøgernes begæring kendelse om udsættelse af gennemførelsen af de nationale bestemmelser om obligatorisk destillation for produktionsåret 1993/1994. Italiens Consiglio di Stato har den 16. juli 1994 givet de italienske myndigheder medhold i deres kære af denne kendelse, men sagsøgerne har i mellemtiden trukket deres begæring om foreløbige forholdsregler tilbage fra Retten. Rettens præsident har den 11. juli 1994 afsagt kendelse om, at sag T-183/94 R slettes af Rettens register.

13 Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1960/94 af 27. juli 1994 om undtagelsesbestemmelser for produktionsåret 1993/1994 om producenters levering af bordvin til obligatorisk destillation og støttedestillation (EFT L 198, s. 96, herefter benævnt »forordning nr. 1960/94«) blev for første gang — uanset artikel 12, stk. 4, første led, i forordning nr. 441/88 — fristen for levering af bordvin til destillerier forlænget til den 27. august 1994. I medfør af sidstnævnte forordnings artikel 12, stk. 4, andet afsnit, kunne levering til et destilleri fortsat finde sted 15 dage efter den nævnte dato, i dette tilfælde indtil den 11. september, med en nedsættelse af opkøbsprisen med et beløb svarende til 50% af støtten til destillationen. Sagsøgeren har ikke anlagt sag vedrørende denne forordning.

14 Forordning nr. 3151/94, hvis artikel 1 er genstand for denne sag, blev vedtaget af Kommissionen den 21. december 1994 for at tage hensyn til særlige forhold i nogle

vinproduktionsregioner, hvor leveringsforpligtelserne ikke havde kunnet opfyldes inden den fastsatte dato. Ved forordningen forlænges på ny den frist, som finder anvendelse ved levering af bordvin fra producenter, der er underlagt den obligatoriske destillation, samt fristen for opfyldelsen af forpligtelser til destillation indgået for produktionsåret 1993/1994, med passende straffeforanstaltninger. Ifølge sagsøgeren har vinproducenterne i Veneto-området for den nationale ret ligeledes begæret anvendelsen af denne forordning udsat.

Retlige bemærkninger

15 I medfør af bestemmelserne i EF-traktatens artikel 185 og 186 sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, afsige kendelse om, at gennemførelsen af den anfægtede retsakt udsættes, eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

16 I procesreglementets artikel 104, stk. 2, bestemmes, at begæringer om foreløbige forholdsregler i henhold til traktatens artikel 185 og 186 skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, samt de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af midlertidig karakter, idet de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. senest kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.7.1994, sag T-239/94 R, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 703, præmis 9).

Parternes argumenter

17 Sagsøgeren har anført, at begæringen om foreløbige forholdsregler bør antages til realitetsbehandling, fordi den anfægtede bestemmelse, skønt vedtaget som en forordning, berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Sagsøgeren har gjort gældende, at bestemmelsen har til formål at gøre en særlig undtagelse fra de nærmere regler for anvendelse af artikel 39 i forordning nr. 822/87, som fastlagt i artikel 12 i forordning nr. 441/88, og udstrække virkningen af forordningerne om obligatorisk destillation for produktionsåret 1993/1994. Sagsøgeren har fremført, at i det omfang, selskabet er underlagt en forpligtelse til destillation for dette produktionsår, er det umiddelbart og individuelt berørt af bestemmelsen, som angiver midlet i forhold til denne forpligtelse. Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at den anfægtede bestemmelse blev vedtaget af Kommissionen netop med henblik på at afklare situationen for de producenter — hvoriblandt sagsøgeren — der har anlagt sag i protest mod den forpligtelse, som er pålagt for produktionsåret 1993/1994, hvilket ifølge sagsøgeren bekræftes af henvisningen i femte betragtning til forordning nr. 3151/94 til særlige forhold i nogle vinproduktionsregioner, hvor leveringsforpligtelserne ikke har kunnet opfyldes inden den fastsatte dato.

18 Sagsøgeren har — i forbindelse med, at selskabet under retsmødet den 10. februar 1995 ændrede sin begæring om foreløbige forholdsregler — forklaret, at den af sagsøgeren begærede udsættelse af gennemførelsen skal forstås som en forlængelse af den frist, som pålægges selskabet ved Fællesskabets retsakter til at opfylde sine forpligtelser til destillation, indtil Retten har afsagt dom i hovedsagen. Såfremt der afsiges kendelse om foreløbige forholdsregler, vil sagsøgeren være beskyttet mod de sanktioner, som de italienske myndigheder i mellemtiden vil kunne iværksætte over for selskabet på grund af manglende opfyldelse af de omhandlede forpligtelser, og en sådan kendelse vil derfor være af åbenlys interesse for sagsøgeren.

19 Hvad angår »fumus boni juris« har sagsøgeren i det væsentlige gjort tre anbringender gældende til støtte for sit annullationssøgsmål mod den anfægtede bestemmelse. For det første er bestemmelsen ugyldig i det omfang, den ikke opfylder den

retlige betingelse, hvorefter den obligatoriske destillation skal afhjælpe en uligevægt i det løbende produktionsår, jf. artikel 39, stk. 1, i forordning nr. 822/87. Eftersom den forlængelse, bestemmelsen medfører, gør det muligt at opfylde forpligtelsen til destillation vedrørende produktionsåret 1993/1994 på et tidspunkt, hvor dette produktionsår allerede er afsluttet, og hvor produktionsåret 1994/1995 er i fuld gang, kan forlængelsen ifølge sagsøgeren ikke betragtes som et hensigtsmæssigt middel til markedssanering inden for rammerne af det produktionsår, som den vedrører. Det er derfor i strid med Fællesskabets retsregler om den fælles markedsordning for vin, når der i den anfægtede bestemmelse stilles krav om, at forpligtelsen til destillation for produktionsåret 1993/1994 gennemføres i januar 1995, fordi denne foranstaltning ikke længere vil kunne tjene det tilstræbte mål, nemlig at fjerne produktionsoverskuddet i forhold til den forventede efterspørgsel vedrørende det pågældende produktionsår. For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at den omhandlede forpligtelse til destillation er blevet pålagt i strid med principperne om forbud mod forskelsbehandling og beskyttelsen af den berettigede forventning, fordi der er sket en ulige fordeling af de mængder, som de berørte producenter skal afgive til destillation, og fordi den beregning, som ligger til grund for denne fordeling, er fejlbehæftet og ulovlig, hvilket har medført en fejlberegning på 8 239 000 hl mellem den forudsete mængde oplagret bordvin i 1993 og den faktisk oplagrede mængde. Ifølge sagsøgeren stod den mængde, som var tildelt Italien, ikke i rimeligt forhold til den samlede mængde bordvin, som skulle undergives destillation inden for Fællesskabet; desuden er der sket alvorlig forskelsbehandling af de vinproducenter, der som sagsøgeren har opfyldt deres forpligtelser, fordi man for produktionsåret 1993/1994 har taget de mængder i betragtning, som i strid med reglerne ikke er blevet afleveret til destillation af forskellige italienske vinproducenter i løbet af produktionsåret 1992/1993; endelig ligger forvanskede vurderinger til grund for beregningen af de italienske producenters forpligtelse til at levere til destillation, fordi der ikke findes hensigtsmæssige mekanismer til måling af udbyttet pr. ha vedrørende område 4 (Italien). For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at proportionalitetsprincippet krænkes ved de omhandlede bestemmelser. Sagsøgeren har hævdet, at når kravet om obligatorisk destillation er ulovligt, eftersom det ikke er »hensigtsmæssigt og nødvendigt« med henblik på at nå det tilstræbte mål — nemlig at sanere markedet for produktionsåret 1993/1994 — følger det heraf, at også den foreliggende forlængelse af den samme fællesskabsretlige forpligtelse er ulovlig.

20 Hvad angår kravet om uopsættelighed har sagsøgeren gjort gældende, at såfremt selskabet nu skulle skaffe hele den mængde vin, som det efter fællesskabsretten er forpligtet til at levere til destillation, ville det medføre meget alvorlige omkostnin-

ger, som ville kunne sætte vinfremstillingsvirksomhedens fortsatte bestående på spil. Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet takket være vinens kvalitet har kunnet afsætte hele sin produktion på markedet i løbet af produktionsåret 1993/1994, hvilket nu medfører, at sagsøgeren for at opfylde sine forpligtelser i henhold til de omhandlede bestemmelser må købe middelmådig vin fra overskudsproduktionen på et marked, som er præget af fortsat og unormal prisstigning. Under retsmødet den 10. februar 1995 har sagsøgeren desuden tilføjet, at selskabet, foruden de nævnte vanskeligheder ved at finansiere køb af vin til seks mia. lire, vil lide et uoprettelig tab, fordi sagsøgeren i medfør af den sanktion, der er fastlagt i artikel 22 i forordning nr. 441/88, udelukkes fra den fællesskabsstøtte, som selskabet ville have kunnet opnå for det løbende vinproduktionsår.

21 Med hensyn til afvejningen af de involverede interesser har sagsøgeren gjort gældende, at såfremt Retten tager begæringen om udsættelse til følge og således gør det muligt for sagsøgeren at nyde godt af en »supplerende forlængelse« af den frist, som er fastsat i forordning nr. 3151/94, vil den almene fællesskabsinteresse og den fælles markedsordning for vin ikke være krænket, eftersom den gældende forlængelse, som fastlagt i den omtvistede bestemmelse, allerede har udsat gennemførelsesfristen for forpligtelsen til at levere til destillation i løbet af det nye produktionsår. Sagsøgeren har ligeledes hævdet, at en sådan udsættelse ikke ville kunne gribe forstyrrende ind på vilkårene på det omhandlede marked, eftersom de vinproducenter, som skal levere til destillation, sandsynligvis vil beholde deres produktion, indtil der afsiges dom i hovedsagen, da kvaliteten af denne vin ikke gør en normal afsætning på markedet mulig. Derimod vil en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede bestemmelse gøre det muligt for sagsøgeren at skaffe de nødvendige midler til at opfylde sine forpligtelser og frigøre sagsøgeren for forpligtelsen til at købe vin til unormalt høje priser.

22 Kommissionen har fremført, at begæringen om foreløbige forholdsregler efter en umiddelbar betragtning må afvises, fordi annullationspåstanden i den hovedsag, som begæringen har tilknytning til, åbenbart må afvises. Kommissionen har gjort gældende, at den anfægtede retsakt såvel formelt som reelt er en forordning, som indeholder generelle bestemmelser, der skal finde anvendelse på en gruppe virksomheder, som kan afgrænses abstrakt i kraft af deres objektive status som virksomheder inden for vinproduktionssektoren.

23 Kommissionen har desuden hævdet, at sagen og følgelig begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede bestemmelse bør afvises, fordi sagsøgeren åbenbart mangler retlig interesse. Den har bemærket, at formålet med forordning nr. 3151/94 udelukkende er at gøre det muligt for virksomheder, som i lighed med sagsøgeren ikke har gennemført leveringen til destillation før udløbet af den frist, der er fastsat til den 11. september 1994, mod en beskeden straf at opfylde deres forpligtelse før den 29. januar 1995, uden at ifalde de sanktioner, der er fastlagt i artikel 22 i forordning nr. 441/88 eller i nationale bestemmelser på området. Hvis denne forlængelse blev annulleret, ville fristen for overholdelse af forpligtelsen til at levere til destillation have været den 27. august 1994 i overensstemmelse med forordning nr. 1960/94, som sagsøgeren ikke har anfægtet. Kommissionen har desuden anført, at såfremt sagsøgerens formål ikke er at opnå udsættelse af gennemførelsen af den frist, der er fastsat i forordning nr. 3151/94, men at få ophævet selve forpligtelsen til at levere til destillation og få fastslået, at denne forpligtelse er ulovlig, vil påstanden være identisk med den, sagsøgeren har fremsat i sagerne T-183/94 og T-183/94 R, og vil følgelig skulle afvises, da den første af disse sager endnu verserer for Retten.

24 Hvad angår de af sagsøgeren fremsatte anbringender til støtte for, at den anfægtede bestemmelse er ulovlig, har Kommissionen anført, at disse ikke umiddelbart kan tages til følge. For det første har den bestridt, at forlængelsen af fristen for at levere til obligatorisk destillation for produktionsåret 1993/1994 skulle medføre, at denne destillation gennemføres med produktionen fra høsten 1994/1995. Den sagsøgte institution har gjort gældende, at formålet med forordning nr. 3151/94 tværtimod er at udtømme de mængder, der leveres til destillation for produktionsåret 1993/1994 under anvendelse af den eksisterende overskudsproduktion af vin for dette år. For det andet skyldes den konstaterede forskel mellem de skønnede beregninger på basis af en foreløbig opgørelse og de endelige beregninger ikke en regnefejl, men en ganske normal afvigelse, når henses til, at en række faktorer fra forskellige kilder har skullet tages i betragtning. Kommissionen har i den henseende henledt opmærksomheden på, at det påhviler medlemsstaterne at kontrollere, at de omhandlede oplysninger er nøjagtige, hvilket sagsøgeren synes at anerkende. Den sagsøgte institution har bemærket, at i det omfang, de italienske producenter på basis af en foreløbig beregning, som har vist sig at være delvis unøjagtig, har leveret utilstrækkelige mængder til destillation, må disse producenter nødvendigvis det følgende år påtage sig at levere supplerende mængder til destillation for at opfylde formålet med obligatorisk destillation, dvs. opretholdelsen og genindførelsen af en normal situation på markedet. For det tredje har Kommissionen, hvad angår de

omhandlede bestemmelsers påståede diskriminerende karakter, fundet, at den mængde vin, som skal leveres til destillation i Italien, er objektivt begrundet, fordi næsten hele vinproduktionen består af bordvin, og fordi kriteriet udbytte pr. ha, der mellem vinproducenterne i samme område anvendes ved fordelingen af de mængder, der skal leveres til destillation, ligeledes bygger på et lighedskriterium. Hvad angår den forskelsbehandling, som vinproducenter, der har opfyldt deres forpligtelse til at levere til destillation, skulle være ofre for i forhold til de producenter, som svigtede deres forpligtelse, har Kommissionen henledt opmærksomheden på de strenge sanktioner, som de sidstnævnte i medfør af de relevante nationale og fællesskabsretlige bestemmelser er underlagt. Kommissionen har endelig understreget, at det er tvingende nødvendigt vedrørende det følgende produktionsår at tage hensyn til de mængder vin, som i strid med reglerne ikke er blevet leveret til destillation i løbet af det tidligere produktionsår, for at trække denne vin ud af markedet og undgå, at vinproducenter, der har opfyldt deres forpligtelser til obligatorisk destillation, berøves fordelene ved denne mekanisme i form af en forbedret markedssituation.

25 Hvad angår den alvorlige og uoprettelige skade har Kommissionen bemærket, at det eventuelle tab, som sagsøgeren måtte have lidt, udelukkende er økonomisk, og at beløbet må efterprøves. Den har herved henvist til Domstolens praksis, hvorefter et økonomisk tab kun anses for alvorligt og uopretteligt, såfremt det vil være umuligt at opnå fuldstændig erstatning, hvis hovedsagen fører til det ønskede resultat.

Rettens bemærkninger

26 Indledningsvis må der tages stilling til, hvorvidt begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede bestemmelse skal afvises, når henses til de anbringender, som Kommissionen har fremført til støtte for, at annullationssøgsmålet bør afvises. Det fremgår således af fast retspraksis, at »selv om spørgsmålet vedrørende hovedsagens formalitet ... som hovedregel ikke bør behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, idet hovedsagens udfald herved kan foregribes ... fremgår det imidlertid også ... at såfremt det gøres gældende, at hovedsagen åbenbart bør

afvises, må det ved behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler fastslås, om hovedsagen umiddelbart ses at indeholde sådanne omstændigheder, at den med en vis sandsynlighed kan antages at kunne påkendes i realiteten« (se bl.a. kendelser afsagt af Domstolens præsident den 27.6.1991, sag C-117/91 R, Bosman mod Kommissionen, Sml. I, s. 3353, og af 9.7.1993, sag C-64/93 R, Donatab m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3955, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.12.1992, sag T-96/92 R, CCE Grandes Sources m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2579).

27 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren hverken i sine skriftlige indlæg eller under retsmødet har fremført noget, der kan afsvække antagelsen af, at påstanden i den anlagte hovedsag ud fra en umiddelbar betragtning åbenbart må afvises.

28 Efter traktatens artikel 173 og den retspraksis, som knytter sig hertil, er det således principielt udelukket, at private kan anlægge sag mod generelle retsakter, som udelukkende retter sig mod objektivt afgrænsede virksomheder i den sektor, som er omfattet af den omhandlede regulering. Den anfægtede bestemmelse er ikke blot vedtaget som forordning, men er for en umiddelbar betragtning også almengyldig og abstrakt og berører kun sagsøgeren som vinproducent i en kategori af virksomheder, der kan afgrænses objektivt og således »på samme måde som enhver anden virksomhed i en lignende situation« (se Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA og FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187, præmis 24). Desuden bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at »en retsakt ikke mister sin karakter af forordning, blot fordi det er muligt at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål« (se den nævnte kendelse FRSEA og FNSEA mod Rådet, præmis 19). Endelig fremgår det af retspraksis, at »det forhold, at en bestemmelse i en retsakt kan have forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på,

ikke udelukker, at retsakten kan have karakter af en forordning, såfremt denne situation er objektivt bestemt (se Rettens dom af 21.2.1995, sag T-472/93, Campo Ebro m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 421, præmis 36). Under disse omstændigheder er det ikke i dette tilfælde muligt umiddelbart at nå frem til, at den omhandlede bestemmelse berører sagsøgeren individuelt, og at sagsøgeren i medfør af traktatens artikel 173, stk. 4, er berettiget til at anlægge sag med påstand om dens annullation.

29 I denne forbindelse tilføjes, at sagsøgeren heller ikke har godtgjort sin retlige interesse i forhold til en bestemmelse, hvorved der gives selskabet en forlængelse af fristen til at opfylde en forpligtelse til at levere til destillation, som påhviler sagsøgeren ifølge andre forordningsbestemmelser, og som følgelig ikke forekommer at skade denne. Såfremt Retten udsatte gennemførelsen af den anfægtede bestemmelse, ville den frist, som er fastsat i forordning nr. 1960/94 og som udløber den 27. august 1994, nemlig skulle anvendes.

30 Hvad angår den af sagsøgeren under retsmødet fremsatte anmodning om ændring af begæringen om udsættelse af gennemførelsen således, at der udelukkende sker udsættelse af den nøjagtige frist angivet i den anfægtede bestemmelse om forlængelse, bemærkes ligeledes, at denne begæring under alle omstændigheder ikke kan tages til følge. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, sker der for det første ikke ved en sådan ændring en indskrænkning af rækkevidden af den oprindelige begæring om foreløbige forholdsregler, men en udvidelse, fordi den senest begærede foranstaltning ville gøre det muligt for sagsøgeren fortsat at nyde godt af den forlængelse, som blev fastlagt i den bestemmelse, som oprindelig blev begæret udsat, indtil hovedsagen blev afgjort. For det andet må det fastslås, at den således ændrede begæring er i modstrid med sagsøgerens argumentation i det omfang, denne påberåber sig, at forlængelsen af forpligtelsen til at levere til destillation i produktionsåret 1993/1994 er ulovlig. Når sagsøgeren således gør gældende, at den anfægtede bestemmelse navnlig er ulovlig, fordi det i 1995 vil være umuligt at afhjælpe den manglende ligevægt på markedet, som er blevet registreret for produktionsåret 1993/1994, vil den af sagsøgeren begærede udsættelse kun kunne forstærke det ulovlige islæt i den pågældende bestemmelse, eftersom en

udsættelse ville gøre det muligt at opfylde den omtvistede forpligtelse til at levere til destillation i løbet af et af de følgende vinproduktionsår. Det bemærkes endelig, at det fremgår af fast retspraksis, at en begæring om foreløbige forholdsregler principielt kun kan antages til realitetsbehandling, for så vidt den angår forholdsregler, der vil kunne være et led i den endelige afgørelse, som Retten træffer i hovedsagen på grundlag af EF-traktatens artikel 173, sammenholdt med artikel 176, hvilket ikke er tilfældet for så vidt angår en foreløbig forholdsregel om opretholdelse af en forlængelse, som i sig selv er omfattet af annullationspåstanden i hovedsagen (se kendelser afsagt af Rettens præsident den 14.12.1993, sag T-543/93 R, Gestevisión Telecinco mod Kommissionen, Sml. II, s. 1409, og den 2.12.1994, sag T-322/94 R, Union Carbide mod Kommissionen, Sml. II, s. 1159).

31 Under alle omstændigheder bemærkes ydermere, at betingelsen om, at der skal foreligge risiko for alvorligt og uopretteligt tab, ikke er opfyldt, idet den skade, som sagsøgeren hævdes at lide, er rent økonomisk. Sagsøgeren, som ikke bestrider at være det største italienske vindyrkningskooperativ, er ikke fremkommet med oplysninger, der umiddelbart har kunnet godtgøre, at tabet ville kunne true virksomhedens fortsatte beståen, og at det følgelig ikke vil kunne afhjælpes fuldt ud, såfremt sagsøgeren får medhold i hovedsagen (se kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.12.1990, sag C-358/90 R, Compagnia italiana alcool mod Kommissionen, Sml. I, s. 4887, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.7.1994, sag T-185/94 R, Geotronics mod Kommissionen, Sml. II, s. 519).

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 15. marts 1995.

H. Jung
Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça
Præsident